

TAMMI

PIRJO TUOMINEN

SINUN VUOROSI
TULEE

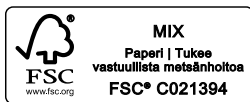
PIRJO TUOMINEN

SINUN VUOROSI TULEE

TAMMI

HELSINKI

2. painos

© Littorella Oy ja Tammi 1983

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Lönnotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-951-26-2411-9

Painettu EU:ssa 2026

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:

tuotevastuu@tammi.fi

*Aseitta aivan olin,
nujerrettu,
sydämeen saakka auki
silmäin ovi,
tuo luotu tieksi
kyyneleiden nousta.*

FRANCESCO PETRARCA

I
SORELLA

1. luku

Oikeastaan en olisi millään halunnut lähteä. Ei tosin siksi, etten olisi ollut syvästi kiintynyt Edith-tätiin, jota kaikki tuntuivat kutsuvan sillä nimellä, vaikka hän itse asiassa oli ollut vain Jyrin täti. Kaikkihan me olimme rakastaneet Edithiä, valkotukkaista, henkäyksenhentoa vanhusta, jolla tuntui olevan loputon varasto elämäniloa ja sellainen määrä tarmoa, että se täysin lannisti kaikki nuoremmat.

Edith oli ollut seitsemänkymmenenkahdeksan kuollessaan.

Kuolema. Hautajaiset.

Puristin valkein rystysin autoni ohjauspyörää. Palasin syntymäkaupunkiini ilmeisesti enää vain hautajaisiin. Maksaruohon peittämän kivimuurin ympäröimällä hautausmaalla lepäsi sukuni. Ja Jyrin suku. Edith olisi heistä viimeinen.

Autoni alla oli Itä-Suomeen vievä tie, leveä ja sileä. Ikkunoista saatoin nähdä hellesäässä väreilevän hongikon, ja alhaalla, Salpausselän harjujen alla, päilyivät järvet sinisinä. Kanerva kukki, ja

meden tuoksu tunkeutui sieraimiini raollaan olevista ikkunoista. Olin sulkenut radion enkä vai-vautunut laittamaan kasettia soimaan. Halusin ajatella. Oli kuitenkin liian kuuma, ihoni oli kostea ja lihakseni työskentelivät vastahakoisina ohjatessani autoa.

Suru kivisti mieltäni. Suloinen Edith-raukka...

– Voisitko tulla heti? oli sisareni Angervo kysynyt puhelimesta, – on niin paljon tekemistä, sinusta voisi olla hyötyä.

Se oli tyypillistä Angervoa. Rakas vanha täti on kuollut, ja hän ajattelee vain tekemisiään, järjestyjä, siivousta. Angervon maailma on mielikuvituksen ja ahdas. Ilmeisesti hän itkisi suruaankin vasta sitten, kun olisi virallisen itkun aika.

Oli ollut varhainen aamu, kun Angervo soitti. Mikael oli yöpynyt luonani ja lepäsimme vielä vuoteessa, vaikkakin valveilla. Mikael ehti tulla luokseni niin harvoin, että pitkitin jokaista hetkeä hänen seurassaan imien itseäni kaikilla aisteillani hänen läsnäoloon ja omaa tyventä onneani.

– Älä vastaa, oli Mikael sanonut ja vetänyt kämmentään vatsaani pitkin, perhosenkevyesti, tavalla joka sai minut sulkemaan silmäni.

Mutta puhelin huusi sitkeästi. Se särki yhdessäolomme ja kosketustemme herkän kalvon. Lopulta minun oli pakko nousta, kävellä huoneiden poikki vuoteen lämpö vielä paljaalla ihollani ja vastata.

– Sorella, sanoi puhelimessa sisareni ääni, – jotta-kin kauheaa on tapahtunut.

Karvat käsivarsissani nousivat pystyyn. Muistin toisen aamun, kaksi vuotta aiemmin, jolloin sisareni ääni samalla tavalla oli vetänyt minut jääkylmään todellisuuteen.

– Edith-täti on...

– Kuollut? kysyin. Sana kumpusi valmiina huulilleni.

– Mistä sinä sen tiedät? parkaisi Angervo.

– Alan tottua, sanoin julmasti ja tunsin miten sydämässäni kierrettiin puukkoa.

– Sorella, älä nyt taas aloita, varoitti sisareni, – tämä ei ole oikea hetki. Edith-raukka on kuollut ja sinä käyttäydyt kuin mielipuoli!

En vastannut. Valkoinen raivo täytti mieleni. Paiskasin puhelimen kiinni, syöksyin lattian yli Mikaelin viereen, vedin peitteen pääni yli ja painoin kasvoni hänen rintaansa vasten. Hengitin syvään hänen ihonsa tuoksua ja hankasin kasvojani rintakarvoihin.

– Sorella, mikä sinun on? hän kysyi hellästi ja otti pääni käsiensä väliin.

– Jyri on kuollut, nyhkytin.

– Tiedän, hän sanoi lohduttaen, – hän on ollut kuolleena jo kaksi vuotta.

Sitten hän nosti lempeästi leukaani ja katsoi minua hellästi silmiin:

– Eikö sinun olisi aika jo ajatella minuakin?

Vesi juoksi virtanaan poskiani pitkin hänen rinnalleen.

Puhelin alkoi soida uudelleen. Taukoamatta.

– Se on Angervo, sanoin.

– Vastaa, määräsi Mikael.

– Edith-täti on kuollut, huoahdin.

Mikael nousi istumaan ja pakotti minutkin sängyn laidalle.

– Jos hän on kuollut, sinä vastaat.

Nousin tahdottomana ja kävelin uudelleen puhelimen luo. Nostin kuulokkeen ja pidin sitä korvaani vasten.

– Voisitko tulla heti? kysyi Angervon ääni. Hän puhui puhumistaan. Arkisella äänellään. Lopulta minusta tuntui, että Edith oli aiheuttanut hänelle tavattomasti vaivaa ja vastusta menemällä sillä tavalla odottamattomasti kuolemaan.

– Hyvä on, minä sanoin. – Järjestän vain työni niin että voin lähteä.

– Tuletko jo tänään? Angervo tiukkasi.

– Heti kun voin, sanoin ja suljin puhelimen.

Menin kylpyhuoneeseen, vedin suihkuverhon levälleen ja aloin valuttaa kylmää vettä päälleni. Värähtelin sen kosketuksesta ja tunsin, miten veri alkoi kohisten kiertää suonissani ja pistellä ihoani.

– Miten hän kuoli? kysyi Mikael olohuoneesta. Hän oli sytyttänyt sikarin, saatoin tuntea sen tuoksun kylpyhuoneeseen saakka.

– En tiedä. En muistanut kysyä, huusin hänelle suihkun kohinan alta.

– No, hän oli iäkäs, totesi Mikael ja rapisteli sanomalehteä.

– Sinä et ole tavannut Edith-tätiä, huusin, – hän oli aivan nuori ja pirteä.

– Haluatko kahvia? kysyi Mikael. Kuulin kuinka hän vastaustani odottamatta alkoi kolistella keittiössä.

Käänsin vesihanan kiinni ja otin naulasta karhean pellavapyyhkeen. Mikaelin rakastelu oli jättänyt minuun keveän hyvinolontunteen, jota kylmä vesi ja pellavan kosketus lisäsivät. Keittiöstä tulviva kahvintuoksu lisäsi onneani, jota nakersi hiljaa heräävä tietoisuus siitä, että sisareni sanat puhelimesta olivat viestejä kauheasta todellisuudesta. Että Edith-ressukka makasi jossain kuolleena, että en koskaan enää näkisi hänen liikkuvan, nauravan, puhuvan, että en voisi enää puhua hänen kanssaan Jyristä, Edithin veljenpojasta, Angervon aviomiehestä ja minun kuolleesta rakastetustani.

Keittiössä oli Mikael kaatanut kahteen korkeaan lasiin appelsiinimehua, ja leivänpaahtimesta levisi herkullinen ruisleivän tuoksu. Istuuduin pöydän ääreen ja annoin katseeni lipua naapuritalojen kattojen yli merelle saakka. Taivas ja vesi olivat vielä unisensiniset ja liittyivät toisiinsa saumatta horisontissa.

– Sorella, sanoi Mikael, – minä luulen, että oppisin rakastamaan sinua.

Äkisti olivat silmäni taas täynnä kyyneleitä.

– Hyvä on, hyvä on, sanoi Mikael lempeästi, – ei puhuta sitten mitään. Sinä olet omituinen nainen. Terästä ja pumpulia, tahtoa ja herkkyyttä. Ainoa keino selvitä sinusta on rakastaa sinua.

Nyyhkäisin.

– Mikael, sanoin, – sinun on tultava kanssani hautajaisiin. Viikon päästä. Haluan näyttää sinut kaikille. Ennen kaikkea Angervolle.

Mikael näytti mietteliäältä.

– Hyvä on, hän sanoi, – jos se on sinulle tärkeää.

Joimme kahvia ja katselimme ulos. Mikael vilkaisi kelloaan.

– On aika, hän sanoi.

Hän pukeutui. Katselin. Seurasin miten hän ajoi partansa ja teki kasvoillaan kaikki ne naurettavat liikkeet ja ilmeet, jotka toimitukseen kuuluivat. Sitten hän kampasi hiuksensa ja katsoi itseään tarkasti, vähän sivusta.

– Olet erinäköinen peilissä kuin muutoin, sanoin, – et koskaan saa tietää, miltä todella näytät.

– Et sinäkään, hän sanoi ja suuteli nenäni päätä, – sinulla on sitä paitsi kylmä kuono.

Hän keräsi laukkunsa, heitti takkinsa harteilleen, suuteli vielä huuliani, pehmeästi ja kiihkeästi ja sai veren painumaan polttavana alavatsaani kohti.

– Älä mene, sanoin.

– Pakko, kone ei odota, hän sanoi ja hävisi hissin ovesta.

Ikkunasta näin, miten hän ylitti kadun parilla pitkällä loikalla, avasi autonsa oven, heilautti minulle kättään ja ajoi pois. Koskaan hän ei mielestäni ollut niin haluttava kuin tällaisena, lähdössä pois, hyvinpukeutuneena, yllään tehokkaan liikemiehen valepuku, joka kätki minun lempeän, rakastavan Mikaelini muulta maailmalta.

Huokasin ja aloin haluttomasti pukeutua ja siivota. Terästyin muistaessani, että minun oli lähdettävä samana, tai viimeistään seuraavana päivänä ajamaan lapsuuteni kaupunkiin, Edith-tädin hautajaisiin. Mietin kuumeisesti, oliko musta pukuni kunnossa. Laskin puhelinsoittoja. Panin mielessäni työasiani kuntoon etukäteen. Oli elokuu, ja omistamani liikeyritys pyöri kuumimmillaan juuri ennen syyssesongin alkua. Minulla ei olisi aikaa, tiesin, ei päivääkään. Mutta jossakin odotti Edith-kulta viimeistä palvelustaan, ja Angervo, sisareni.

2. luku

Jo puolenpäivän aikaan istuin autossani matkalla Itä-Suomeen.

Ensin välähtelivät vasemmalla Kivijärven selänneet. Kun Saimaa näyttäytyi maantielle ensimmäisen kerran aloin vähentää vauhtiani. Kuinka paljon tänne olikaan rakennettu uutta, kokonaisia kaupunginosia entisille viljapelloille ja lehmihakoihin. Vastenmielisesti katselin taloja, jotka tietenkin olivat välttämättömiä, mutta joista minun ei silti tarvinnut pitää. Käännyin päätieltä ja jatkoin matkaa hiekkaisella pikkutiellä, joka kierteli kuivassa mäntymetsässä. Paljas hiekka paistoi rinteissä, kanerva kukki runsaana ja tiesin mettisten pörisevän parvina sen yllä. Autoni nostatti tiheän pölypilven taakseen. Hellekausi oli jatkunut jo pari viikkoa ja kaikki oli rutiukuivaa. Alamäessä metsä muuttui kosteammaksi, koivut löivät riippaoksillaan autoni ikkunoita ja painanteessa kohosi puronuomasta viileää ilmaa autoni avoimien ikkunoitten kautta kasvoilleni. Kaikki oli niin kuin ennenkin, silloin kun vietin täällä unohtu-

mattoman kesän, joka synkästi päättyi Jyrin kuolemaan ja omaan pitkälliseen masennuskauteeni.

Tie nousi jälleen, uhkeat hongat nostivat pilarinsa rinteellä, ja Edithin talon laajat nurmikot avasivat vihreytensä silmilleni. Pysäköin talon taakse ja kierisin kulman ympäri järven puolelle. Hengitin syvään. Alhaalla harjun juuressa levisi suuri selkä, hopeapajut nauhoittivat rannan. Talolta johtivat leveät portaat rantaan saakka, ja jokaisessa kiviruukussa pengermien kohdalla nuokkuivat verenpisarat.

Edith-täti piti kesäisin Kaikuniemessä täysihoitola. Vieraita näytti olevan nytkin, veneitä keinui rannassa, hietikolla makasi pari ryhmää, ja myöhäisimmät lounasvieraat istuivat terassilla päivävarjojen alla. Kukaan ei kiinnittänyt minuun erityistä huomiota, olin heille vain uusi lomailija.

En halunnut tavata vielä ketään. Otin autosta uimapukuni ja laskeuduin polkua pitkin saunarantaan. Se oli niemen pohjoisrannalla varjossa ja tyhjä tähän aikaan päivästä. Vaihdoin saunan eteisessä uimapuvun ylleni, sidoin hiukseni päälaelle ja laskeuduin portaita vedenrajaan. Saimaan vesi oli korkealla ja hellekauden jälkeen lämmintä. Pudottaudivin veden varaan ja uin laiturin ohi kallioita kohden, kunnes tavoitin sormillani liukkaan kivenpinnan ja vedin itseni kivelle istumaan. Jalat vedessä huljuen ihailin suurta järveä, rakasta maisemaa. Jokainen saari oli veneretkiltä tuttu, ja jokainen sää

täällä: aurinko, sade, myrsky. Jyrin kanssa olin purjehtinut nämä seudut omikseni, uinut rannat, kävellyt metsät, ja jokainen niistä tihkui kipeitä ja suloisia muistoja Jyristä.

Uin hitaasti takaisin rannalle. Laiturilla seisoi nainen ja huuhteli pyyheliinoja.

– Sirkka, päivää, huusin vedestä.

Nainen loi minuun pelästyneen katseen.

– Sorella-neitihän se on, hän huoahhti helpottuneena. – Miten te järveen olette joutunut?

Uin rivakoin vedoin portaille, nousin ylös ja kättelin Sirkkaa. Nauroimme, kun märät kätemme tarttuivat toisiinsa. Sitten hänen ruiskukansiniset silmänsä tummuivat.

– Edith-neiti...

– Tiedän, sanoin. – Miten se on otettu vastaan täällä?

Sirkka mietti. Katselin hänen kasvojaan: hän oli viisissäkymmenissä, tehnyt koko ikänsä, joka-ainoa kesä työtä Edith-tädin täysihoidolassa. Uskollinen, aarre.

– Angervo-rouva hoitaa kyllä kaiken, Sirkka sanoi äänellä joka oli tarkoitettu luottavaiseksi ja lohduttavaksi, mutta jonka alla kuului se tosiasia, ettei Sirkka ollut koskaan täysin hyväksynyt Angervoa. – Hän on niin tarmokas ihminen, hän selitti.

– Mutta se ei ole sama asia, sanoin, avasin hiukseni ja pudistelin niitä.

– Edith-neiti oli kyllä Kaikuniemen sielu, huokasi nainen raskaasti.

– Miten se kävi? kysyin.

Hän vilkaisi minua uteliaasti.

Minun piti selittää: – Olin niin poissa tolaltani, että unohdin kysyä.

– Hän putosi portaissa, Sirkka sanoi hitaasti, – sylissä painava mattokäärö. Hän ei millään tahtonut uskoa, että oli jo liian iäkäs rehkimään kuin nuoret. Sitä paitsi, lisäsi Sirkka synkeän varmasti, – minä uskon että se oli lopultakin jotain muuta kuin tapaturma.

Katsoin häneen uteliaana ja tunsin miten sydämeni alkoi hakata rintakehäni luita vasten.

– Sydän se oli, sanokaa minun sanoneen, julisti Sirkka. – Hänen sydämensä petti. Putoaminen johtui vain siitä. Hänellä oli sydänvaivoja, minä tiedän, vaikka hän ei koskaan puhunut siitä, ei edes Angervo-rouvalle.

– Emmeköhän me saa siihen varmuuden, lohdutin häntä, – ruumiinavaus antaa kyllä vastauksen.

Sirkka nyökytteli. Hän kiersi vahvoin käsin pyyhkeet kuiviksi ja ripusti ne narulle.

– Onhan siellä kone, hymähdin minä.

– Konehan ne peseekin, ilmoitti Sirkka topakasti.
– Mutta kun järvisedessä vielä huuhtaisee ja sitten narulla ulkoilmassa kuivaa, tulee ihanat tuoksut! Vieraatkin kiittelevät, että meidän pyykki tuoksuu niin hyvälle.

Jätin Sirkkan rantaan ja nousin hitaasti polkua rakennusta kohti.

– Jos Sorella-neiti pitää kiirettä, on siellä vielä lämmintä ruokaa, huuteli Sirkka perääni.

Edith-tädin täysihoitola oli U-muotoinen rakennus, pian sadan vuoden ikäinen. Se oli luultavasti rakennettu aikana, jolloin pietarilaiset saapuivat Saimaan rannoille kylpemään, laivalla kanavan kautta Viipurista, tai junalla suoraan. Talon keski-osa oli kaksikerroksinen, alakerrassa olivat ruokasalit ja salongit, joiksi Edith-täti nimitti seurusteluhuoneita. Yläkerrassa oli Edithin asunto toisella puolen portaita ja Angervon toisella. Alun perin Jyri vanhempineen asui kesäisin tässä huoneistossa, sitten se siirtyi Jyrin ja Angervon käyttöön ja nyt siellä vallitsi Angervo yksin. Siivissä oli pitkät käytävät ja niiden molemmilla puolilla vieraiden huoneet. U:n sisään jäävään tilaan oli rakennettu osittain katettu terassi ja rannanpuolimmainen osuus, se mistä kiviportaat alkoivat, oli kaunis puutarha.

Menin sisälle pihan puolelta alakertaan, jossa ruokasalin takana olivat keittiötilat ja varastot. Heilurioven kautta pääsin välikköön, jossa näin sisareni Angervon seisovan puhelimen vieressä selkä minuun päin, syventyneenä keskusteluun.

– Totta kai, tervetuloa, ei, ei, kyllä meillä on täysi meno täällä päällä... ei sen saa antaa häiritä kesää... hän ei olisi itsekään halunnut sitä... Hyvä on, varaan

teille kulmahuoneet kuten ennenkin. Tervetuloa, tervetuloa.

Hän laski puhelimen kädestään ja kääntyi minuun päin.

– Sinä siis tulit, hän sanoi ja ojensi kätensä.

Tartuin siihen ja tunsin hänen voimakkaan puristuksensa.

– Hyvä, sanoi hän. – Kuten näet, minulla on kädet täynnä työtä täysihoidolan kanssa, sesonki on parhaimmillaan, emmekä voi nyt laskea asiakkaita käsistämme. Se sotkisi kaikki laskelmat.

– Tietysti, sanoin ja kuulin oman viileän ääneni.

– Sinä saat ottaa hoitaaksesi hautajaisjärjestelyt, ilmoitti hän.

Halusin vastustella. Sanoa, että Edith oikeastaan oli vain hänen sukulaisensa, hänen miesvainajansa täti. Että Angervo olisi ainoa perijä, joka luontevasti jatkaisi tädin työtä. Että minulle Edith oli vain tuttava, vaikkakin rakas. Että Angervo joutuisi joka tapauksessa maksamaan hautajaiset, ja mikä minä olin päättämään hänen puolestaan?

– Sovimme luonnollisesti ensin mitä teemme, ja sitten sinä saat järjestellä kaiken. Olet sen hänelle velkaa, ilmoitti Angervo, – ja minulle myös.

Näin hänen tummien silmiensä leimahtavan. Pelko raapaisi selkääni. Olisiko hän sittenkin tien-nyt Jyristä ja minusta? Ei, se oli mahdotonta. Mutta mitä hän yritti vihjailla?

- Hae keittiöstä ruokaa, Sorella, sanoi Angervo.
- En ehdi nyt puhua kanssasi, mutta tule toimistooni kello kuusitoista, niin sovimme kaikesta.

Ja niin sisareni purjehti ravintolaan ja terassille, rupatteli vieraitten kanssa, kaateli kahvia ja tarjosi mansikkakakkua. Hän teki kaikkensa saadakseen vieraat unohtamaan, että vanha Edith-neiti kompuroi portaissa varhain edellisenä aamuna, putosi ja taittoi niskansa. Sellaisen muistaminen pilaisi ihmisten kesäloman. Ja Angervon tulot, mutisin itsekseni kiukkuisena.

Sorella. Nimenikin olin saanut vain suhteestani Angervoon. Sisar. Isäni oli rakastanut Italiaa, viipynyt siellä työnsä takia monta vuotta. Olin syntynytkin siellä. Sisareksi Angervolle, joka elämäni ensi päivästä saakka isonsiskon oikeudella vallitsi ja kahlitsi elämäni.

Otin kylmiä perunoita, kukkakaalia ja silliä. Istuin työpöydän ääreen ja kaadoin lasiini kylmää olutta. Olin nälkäisempi kuin olisin uskonutkaan.

3. luku

Lauantaina, Edithin hautajaispäivänä satoi. Helle oli puhjennut perjantai-iltana ukkoseksi, joka oli jymisyt Saimaan selkien ja saarien yllä tunnista tuntiin. Olin katsellut sitä yksin Edithin olohuoneen ikkunasta, josta aukeni avara näköala koko niemelle ja Lehtisenselän yli kaukaisille saarille saakka. Olin nostanut Edithin parvekkeelta huonekalut sisälle, mutta olin unohtanut kukat, joita sade nyt kidutti rajulla voimallaan.

Seisoin yksin, mietteisiini ja muistoihin vajonneena. Takanani eli ja hengitti vanhan naisen koti menneitä vuosikymmeniä. Salamat valaisivat toistuvin välähdyksin valokuvat, pitsiuutimet, kirjoitetut liinat, kuivat ruusukimput, ruukkupalmujen viuhkat, matalat lattiajakkarat, topatut huonekalut ja samettiset oviverhot. Edithin käyttämä laventeli tuoksui yön hiljaisuudessa. Saatoin aistia hänen läsnäolonsa näissä huoneissa tuon tuoksun kautta, melkein kuulla hänen silkkisen alushameensa kahinan. Hän kuului siihen jo menneeseen naispolveen,

jonka piti tuoksua vienosti ja kahista hiljaa, puhua sivistyneesti hillityllä äänellä ja näyttää kauniilta. Edith oli tehnyt taidolla kaiken sen. Mutta lisäksi hän oli hoitanut menestyksekkäästi täysihoitolaansa ja isänperintönään saamaansa huomattavaa omaisuutta. Kaiken haurautensa alla hän oli ollut sitkeä kuin teräsvaijeri.

Edith oli ollut Jyrin isän sisar. Heidän lapsuudenkotinsa oli vauras, isä teki aikoinaan mainittavan teollisuusmiehen päivätyön. Edith oli perinyt puolet, Jyrin isä toisen puolen. Angervo ja Jyri olivat hekin osanneet hoitaa osuuttaan. Tiesin, että sisarellani oli lukuisia asunto- ja teollisuusosakkeita, mikä ei ollut kuitenkaan estänyt häntä jäämästä talvisin opettajanvirkaansa ja tekemästä kesäisin kovaa työtä Edithin täysihoitolassa. Hänen ei olisi tarvinnut tehdä sitä, mutta hän rakasti rahaa sillä arkisella, maanläheisellä tavalla mikä oli hänenkaltaisilleen niin tyypillistä. Hän kokosi kokoamistaan, laski laskemistaan ja istua nökötti rahoillaan ja omaisuudellaan tyyneesti ja tiukasti.

Uskoin, että Angervo ei koskaan saisi kyllikseen. Nyt kun hän oli Edithin itseoikeutettu perijä hän jatkaisi samassa oravanpyörässä juoksua: talvet paikallisessa lukiossa ranskankieltä – italiaakin hän olisi pystynyt opettamaan, mutta kuka sitä täällä olisi opiskellut? – ja kesät Kaikuniemessä. Tiesin, että hän rakasti ja halusi Kaikuniemeä siten kuin

Kun hyytävä viha täyttää sydämen, ei sisarus-rakkaudelle ole tilaa.

Kun Edith-täti kuolee, vahvatahtoinen Angervo komentaa sisarensa Sorellan avuksi hautajaisjärjestelyihin. Myös Kaiku-niemen majatalon pyörittämisessä tarvitaan lisäkäsiä, joten Sorellan oma vaatealan yritys saa luvan pärjätä hetken ilman omistajaansa. Sisarusten välit eivät koskaan ole olleet hyvät, nyt elämää synkistävät myös vuosien takaisen murhe-näytelmän tummat varjot. Onko toinen siskoksista menneisyydessä syyllistynyt johonkin anteeksiantamattomaan – ja kumpi heistä?

Pirjo Tuomisen koukuttava teos ilmestyi ensi kertaa vuonna 1983. Se on kiihkeärytminen jännitysromaani kahdesta sisaruksesta, joilla ei ole paljoakaan yhteistä – paitsi rakkaus samaan mieheen.

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-951-26-2411-9